

citacions de cap mena, han acudit a les Oficines en nombre de 170, donant així una prova d'entusiasme com a Mutualistes, i de confiança envers els seus companys que dirigeixen i administren la Mutual, que sincerament agraïm. Ara bé, sapiguent tots pel mitjà del present BUTLLETI, el de sig vehement del Consell de què actuï el IV grup d'Invalidesa lo més prompte possible, tinc la plena seguretat que, en un temps breu, els metges acudirán a les Oficines de la Mutual apuntat-se al referit grup, car és nostra intenció que funcioni a primers de l'any que vé.

Tinguem present, que per una pesseta mensual de quota, i uns pocs cèntims de repartiment proporcionarem al metge invàlid cinc pessetes més cada dia; això representa en l'immensa majoria de casos, augmentar el benestar del compay impossibilitat d'exercir la carrera i en alguns altres enxugar moltes llàgrimes.

Quants dies trigaran a inscriure's els 30 que falten?

Metges de Catalunya, teniu la paraula.

M. TOST PUNYET

Notes de l'Estranger

EL PERVINDRE DE LA MEDICINA

El Dr. H. J. Waring, del Real Col·legi de Cirurgia de Londres, darrerament, ha donat als estudiants assistents al Westminster Hospital, amb motiu de la obertura del curs d'hivern, una conferència sobre un tema molt sugestiu: *El metge en el pervindre*.

La disertació, encara que limitada al terreny purament científic, és prou interessant, per a recollir-ne algun dels seus punts cabdals que's relacionen íntimament amb l'aspecte professional.

En un dels paràgrafs de la conferència, en el que tracta del pervindre de la medicina, fa notar la tendència cada vegada més accentuada entre les classes mitja i alta, de preferir la hospitalització en cas de malaltia. El diagnòstic i tractament han devingut de tal complexitat, que es necessita el concurs de nombrosos especialistes per tal de poguer-se fer amb tota cura.

"Les classes mitja i acomodada que abans preferien ésser tractades a casa seva—diu el metge anglés—demostran ara una inclinació, gairebé un interès, a entrar en un hospital, i la institució de llocs adequats, pels pacients de pagament es actualment un dels problemes que tracten de resoldre els organismes directors dels hospitals de Londres i de províncies. Aquesta tendència creix cada dia, i la seva continuada accentuació crec que és inevitable, tan inevitable com la duració del treball en els processos industrials per similars raons encara que més poderoses. És raonable esperar que qualsevol pràctic, per intel·ligent i experimentat que sigui, en casos complicats, no podrà fer altra cosa que un diagnòstic aproximat; d'actuar, diguem-ho així, de *classificador*, i enviar al pacient a un especialista apropiat. I suposant que's localitzi bé una malaltia,—concedint

que un pràctic no necessiti de l'ajuda dels medis especials que's tenen a mà en un hospital—com és possible tractar sense el concurs i la cooperació d'altres confreres? Ja sabem que moltes voltes la cooperació i assistència necessàries són obtingudes, però ho són sovint de manera tortuosa i indirecta. Penso que això no és prou, i preveig una organització de la professió mèdica en la que la cooperació, els esforços articulats i simultanis actuaran en la pràctica normal sistematitzada, i quan un malalt necessiti els consells d'un metge es podran utilitzar tots els recursos de diagnòstic i tractament de que's disposa en un hospital per esclarir el seu cas".

La tendència a l'hospitalització, en més o en menys, s'observa arreu, i a les nacions socialment més educades és més evident. No tractem de discutir perquè a casa nostra el públic es mostra reaci a entrar a un hospital, especialment la gent que pot sufragar la seva estada. Tant com qüestió d'educació del públic, es qüestió d'organització dels mateixos hospitals, governats en molts casos per gent agena a la professió.

L'aspecte que té interès per nosaltres, i del qual s'ha preocupat ja el nostre Sindicat, és de l'exacta delimitació de les funcions benèfiques i de les d'assistència a les persones solvents. El problema si bé és important, no té avui la considerable importància que assolirà a mida que augmentin i millorin les nostres institucions hospitalàries.

Creiem que és un dels temes més cabdals que's puguin plantejar dins la professió, per tal com està íntimament relacionat amb les mutualitats i les assegurances, i que l'obra a fer és que'ls cossos facultatius conseqüències tinguin en les Juntes de Govern un lloc preferent, no sols perquè puguin les institucions hospitalàries complir degudament